

Em dic Balazs

Aquest llibre que teniu a les mans i que ara esteu llegint, és més aviat l'explicació del viatge de la meva vida fins al moment actual perquè penso que l'he viscuda d'una manera diferent a molts de vosaltres, o pot ser no ...

Us explicaré aquest viatge sense final, i dir-vos que ha estat una lluita constant però la meva màxima sempre m'ha ajudat a seguir malgrat tots els entrebancs que he patit. Davant de cada dificultat jo m'he dit a mi mateix:

ENDAVANT I NOMÉS CAP ENDAVANT!!!!

Vaig néixer en una petita ciutat d'Hongria, en el sí d'una família humil, treballadora sense grans coses, ambicions ni perspectives a la vida.

La meva mare ha sigut infermera, ara ja està jubilada i tota la seva vida laboral l'ha desenvolupada en l'hospital del poble. El meu pare era un treballador a l'empresa d'aigües municipals, sense cap expectativa de millora, fins que va patir una greu malaltia del cor, i això ho va canviar tot, les nostres vides i les possibilitats de créixer, estudiar, viure..

La veritat és que mai no vaig poder abraçar al meu pare perquè no tenia aquest sentiment de poder-ho fer. A dia d'avui que jo, sóc pare, me n'adono que jo no podria viure sense rebre abraçades de la meva filla, però clar, la nostre situació no té res a veure amb la que jo tenia.

Tinc dos germans, per dir alguna cosa, perquè no tenim relació alguna, de fet, mai n'hem tingut i això m'entristeix molt.

No recordo moltes coses de la meva infantesa, deu ser perquè mai he sentit l'escalf, el sentiment, l'amor, que tots busquem d'estar junts, parlar, jugar, abraçar, estimar, en família.

Gairebé sempre que podia estava al carrer donant voltes amb una bicicleta vella que tenia i poc estava dins de casa.

A l'escola no treia notes ni bones ni dolentes, perquè entre altres coses, no tenia les eines per poder estudiar com podria ser, una habitació, una taula, una cadira i clar en el seu moment ni un ordinador ni res semblant.

La casa de la meva infantesa...

Tot i així he pogut acabar tots els estudis que m'he proposat fer, tinc formació professional, de venedor mixt, batxillerat i vaig començar anar a la universitat però només un any.

Al llarg de la meua vida he fet molt cursos diferents relacionats tots ells amb la meua feina dins el món de l'hostaleria.

Però la millor escola per a mi ha estat i és la vida mateixa.

Quan era petit, mai havia fet vacances en família, per raons econòmiques i perquè mai vaig sentir que fóssim una família feliç.

Fins i tot res indicava que res de tot això seria possible.

Però, malgrat tot, tractava d'aprendre i observar tot el que passava per no cometre els mateixos errors, ni com a pare ni com a marit.

Recordo la meua primera aventura, tenia setze anys...

Un divendres al matí amb el meu millor amic vam agafar una petita tenda de campanya i vam pujar al tren per anar a llac Balaton que ens quedava una mica lluny, unes 5-6 hores de viatge en diversos trens. Anàvem gairebé sense diners ,com sempre.

Vam arribar al llac i vam buscar un càmping per dormir. Només disposàvem de la tenda de campanya que era petita, dos banyadors, i la roba que portàvem posada. No com avui en dia, que per anar la platja prepares un munt de coses.

Ens vam instal·lar i en 20 segons va muntar la tenda, vam deixar les coses i a gaudir de l'estiu, de l'aigua i de la vida. Com que no teníem diners, vam agafar les ampolles llençades a la sorra de la platja, les veníem i amb aquests diners anàvem a la botiga per poder comprar alguna cosa per menjar. Vam anar a una festa, i fins a dia d'avui, es va esdevenir la millor nit, perquè no ens preocupava el que passaria l'endemà, només ser-hi, xerrar, gaudir.

L'últim dia que érem allà, gairebé ja no hi havia ampolles a les platges perquè les havíem agafat totes i pocs diners vam poder recaudar.

Per la tornada a casa com que no teníem diners per comprar els bitllets de tren, vam decidir viatjar dins el lavabo del tren durant la major part del camí. D'això ja fa més de 25 anys. El món era diferent, nosaltres érem diferents.

Amb el meu amic vàrem passar totes les aventures que us podeu imaginar durant la nostra joventut: festes, sortides, xerrades sense fi...

Recordo que una vegada vam anar al llac de Tisza, que es troba a l'altra punta del país. Vam arribar i ho vam veure molt diferent del que nosaltres esperàvem, però la veritat és que en aquell moment en teníem prou amb qualsevol cosa. El meu amic em va dir:

- Escolta, a partir d'ara anirem de vacances fora del nostre país.

- D'acord, em sembla bé, li vaig contestar.

I dit i fet, l'any següent vam anar per primera vegada cap a Itàlia, a un poble anomenat Bibione que es trobava al costat del mar. Vam tardar amb el cotxe unes set o vuit hores i sense saber res de parlar italià.

Quan vam arribar, ens vam espavilar tot i no parlar italià, com que teníem feta la reserva, ens van donar les claus i amb això ja en teníem prou. Vam veure el mar per primera vegada. Per nosaltres era una cosa increïble!!!!

La primera vegada que vaig fer vacances al costat del mar...2005 Bibione, Itàlia.

Vam visitar Venècia...

Amb els personatges del carnaval de Venècia...